

РЕШЕНИЕ

№ 33552

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 03.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Адриан Янев

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **5361** по описа за **2025** година докладвано от съдия Евгения Баева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по жалбата на Д. Р. от [населено място], срещу Решение № 1385/11.04.2025 година, постановено по НАХД № 11145/2024 година по описа на Районен съд - София. Жалбоподателят твърди, че решението е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че в хода на въззивното производство не е конституирано търговското дружество, собственик на моторното превозно средство. Твърди, че въззивният съд не е установил относимите факти, тъй като не е съобразил, че по делото липсва снимка за разположението на записващото устройство, с което е установено нарушението. Твърди, че въззивният съд не е събрал доказателства за пътната схема в участъка. Отделно от това твърди, че въззивният съд е дал неправилна правна квалификация на нарушението. Твърди, че въззивният съд неправилно е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения като не е съобразил, че актът за установяване на административно нарушение е съставен в отсъствие на нарушителя, както и че производството е започнало след изтичане на преклузивния срок по чл. 34, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Твърди, че деянието е извършено на 25.01.2024 година, поради което съставеният на 29.04.2024 година е след изтичане на срока. Твърди, че посредством информационната си система контролните органи имат информация за нарушителя веднага, след установяване на нарушението. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени

наказателното постановление, евентуално - да отмени решението и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител и не изразява становище по същество.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не изразява становище по същество.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред районния съд е образувано по жалбата на Д. Р. от [населено място], срещу Наказателно постановление № 24-4332-015519/09.07.2024 година на Началника на сектор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи, с което е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от три месеца, на основание по чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата затова, че на 25.01.2024 година, 15,06 часа в [населено място], [улица], е управлявал моторно превозно средство – „БМВ 420 Д“ с регистрационен [рег.номер на МПС], собственост на „Р.И.Д 2023“ ЕООД“ със скорост от 104 км./ч., установена с автоматизирано техническо средство.

С Решение № 1385/11.04.2025 година, постановено по НАХД № 11145/2024 година, по описа на Районен съд – София, наказателното постановление е изменено, като деянието е преквалифицирано по чл. 188, ал. 2 от Закона за движението по пътищата. За да постанови този резултат въззивният съд е приел, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на административнонаказателнопроцесуалните правила. Приел е, че деянието е извършено. Приел е, че моторното превозно средство е собственост на търговско дружество и неговият законен представител не е декларирал на кого е предоставил управлението на превозното средство.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените касационни основания са по чл. 348, ал. 1, т.т. 1 и 2 от Наказателно-процесуалния кодекс, приложим по препращане от чл. 63в от ЗАНН.

Настоящият състав намира, че въззивният съд е допуснал съществени процесуални нарушения при разглеждане на въззивното производство и при постановяване на проверяваното решение.

Въззивният съд е приобщил административнонаказателната преписка като не е съобразил, че в нея се съдържат незаверени за вярност писмени документи.

Съобразно разпоредбата на чл. 60, ал. 2 от ЗАНН наказващият орган изпраща на съда цялата преписка. При липсата на изрично посочване следва да се приеме, че в съда се изпращат само оригинални документи. В този смисъл са и разпоредбите в Наказателно-процесуалния кодекс – чл. чл. 115 – 134. Всички доказателствени средства в наказателното производство се съставят от органите по разследване и се прилагат в оригинал със досъдебното производство. Изисканите писмени документи също следва да се приложат в оригинал или заварени за вярност копия.

Отделно от това настоящият състав намира, че решението е постановено при неизясняване на относимите факти и липса на мотиви.

Въззивният съд проверява изцяло правилността на наказателното постановление, арг. чл. 314 от Наказателно-процесуалния кодекс, вр. чл. 83 от Особените разпоредби на ЗАНН и дължи отговор на въпросите дали наказателното постановление е издадено от компетентен орган, спазени ли са административнонаказателните процесуални правила и правилно ли е приложен материалния

закон.

В административнонаказателната преписка не се съдържат доказателства за установяване на собствеността на моторното превозно средство, с което е извършено нарушението, поради което изводът на въззивния съд досежно собствеността на лекия автомобил е необоснован.

Видно е, че Протоколът за използване на автоматизирано техническо средство или система № MD1196 (незаверен за вярност) е съставен на 25.01.2024 година, а актът за установяване на административно нарушение е съставен на 29.04.2024 година.

Въззивният съд не е изискал доказателства за работа с автоматизираната система (Правила), от които да е видно дали контролните органи имат достъп до системата или е необходимо извършването на справки, за да отговори на въпроса дали актът за установяване на административно нарушение е съставен в срока по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН.

Отделно от това актът за установяване на административно нарушение е съставен на 29.04.2024 година, в отсъствието на нарушителя. Предявен е на 23.05.2024 година. В преписката не се съдържат данни, че нарушителят е поканен за съставянето на акт за установяване на административно нарушение.

В преписката не се съдържат данни за пътя - дали е местен или републикански, каквато класификация е дадена на пътищата с чл. 3 от Закона за пътищата, както и как е регулирана скоростта на движение в участъка на пътя, в който е заснето движението на автомобила на жалбоподателя.

С оглед на горното настоящият състав намира, че обжалваното решение следва да се отмени. Делото следва да се върне за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

При новото разглеждане въззивният съд следва да задължи ответника да завери за вярност съдържащите се административнонаказателна преписка писмени документи, да попълни преписката с доказателства за работа на контролните органи с автоматизираната система, кой е собственик на моторното превозно средство и кога е установен, поканен ли е за съставяне на акт за установяване на административно нарушение, местен или републикански е пътя и как е регулирана скоростта на движение в участъка на установяване на нарушението.

Настоящият състав намира, че въззивният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение като не е конституирал търговското дружество, собственик на моторното превозно средство като страна в производството.

Съобразно разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от Закона за движението по пътищата когато собственикът или ползвателят, вписан в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство, с което е извършено нарушението, е юридическо лице или едноличен търговец и неговият законен представител не декларира на кого е предоставил управлението на превозното средство, предвиденото по този закон наказание се налага на законния представител на собственика, съответно на ползвателя.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 1385/11.04.2025 година, постановено по НАХД № 11145/2024 година по описа на Районен съд – София И ВРЪЩА делото на друг състав на същия съд ново разглеждане.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.